

# ДІЛО

Видавничча спілка "Діло".

## Противукраїнський вуд.

Львів, 26. липня 1918.

Те, чого не могли вдійти цілі довгі роки зустрічних переговорів і пристрастних суперечок, — солідарний виступ усіх українських послів австро-угорського парламенту, галицьких разом з буковинськими, проти курсу австро-угорської внутрішньої політики і проти напряму австро-угорської заграницької політики, — се відразу доконалося відомчи пл. Гусарекови і Бурянови. Вчора голосували оба українські клуби солідарно проти бюджетової провізорії, висловлюючи осьтак на австро-угорським парламентарним способом своє недовіре нетільки правительству,

Бо так і не інакше треба розуміти відмову бюджетової провізорії в критичній воєнній порі.

Які прачки заставили українських послів безоганно засудити проти пануючого нині курсу австро-угорської внутрішньої політики, про се мали ми вчера нагоду сказати кілька слів. Нині зумілише коротко на противукраїнськім курсі заграницької політики монархії, на курсі п. Буряна.

Коротку характеристику цього курсу знаходить у виселеній п. Васильком наційній інтересах в справі ратифікації берестейського миру в Україною і в комунікаті української парламентарної резолюції про відставку з 24 і 25 с. м. Виходить із того, що курс української політики п. Буряна полягає на нектуванню як самого існування української держави, так і всіх договорів, в нено заключених, — в жотиві досягненнях п. Буряном із польських меморандумів в українській справі. З особна що-до нації тисячі, галицької вігнанії полягає мірозданий нині курс керманиця австро-угорської монархії на приєднання польських державан в лимані неподільності Галичини.

В останнім вираженні облекчив п. Бурянова його противукраїнську політику п. гетьмана всеї України Павло Скоропадський, прі-  
єключись на виконання тайного договору в справі суперечки австро-угорської провізорії в Австро-Угорії. Актом сим звісся п. гетьман хотів, що відікатись не має права: бо ж не хотів звільнити дебром будо зобовізання що до кодів Галичини і визволення українського народу сей крайні від польського яри. Зобовізання се будо величим політичним дебром цього українського народу, будо величим історичним фактом в життю українського народу.

**РЕДАЦІЯ**  
**І АДМІНІСТРАЦІЯ:**  
Львів, Ринок 10., II. поверх.  
Кошта жвіт. жвіт. 26.726.  
Адреса тел.: "Діло—Львів".  
Число телефону 860.  
Руководів  
редакції не звестою.

**ПЕРЕДПЛАТА**  
в Австро-Угорщині:  
місячно . . . . . 5— К.  
чвертірочко . . . . . 15— •  
піврічно . . . . . 28— •  
шіворічко . . . . . 56— •  
у Львові (без доставки):  
місячно . . . . . 4— К.  
чвертірочко . . . . . 12— •  
піврічно . . . . . 22— •  
шіворічко . . . . . 44— •  
в Німецькій:  
піврічно . . . . . 28— М.  
шіворічко . . . . . 56— •  
За зовнішній адреса  
платить за 56 к.

**Ціна оголошень:**  
Реклама контактна, зважувальна  
або зважувальна 100 к. в залежності  
від величини 1/100, в залежності  
від частини площі 100 к. в залежності  
від 2 к. Наклади 100 к. Саме  
також друга складка. Оголошення  
за суму 1 квадратного метра  
відповідно до висоти  
1—2 см.  
Форми примірник контори  
у Львові 16 к.  
на превізії 20 к.

Начальний редактор: Д. ф. Василь Панайіов.

## Чутки про крізу в кабінеті.

Від відомого кореспондента.

Кай, 23 липня 1918.

Кабінет Лизогуба не діобув собі симпатії на Україну. Хоч складається він з фахових людей, хоч є в ньому люди, що стоять рішучо на становищі самостійності України, хоч по однієї міністра зможе вже прорвати свою добру велю і не в одній сораві пробити багато корінного, — цілість які не може змінити собі прихильності навіть у тих кругах, що поширилися в гетьманством. Від початку існування кабінету Лизогуба все появляються чутки про зміни у нім, то про частину реконструкцію, то про уступлення цілого міністерства. Приблимо місяць тому говорено про се вже дуже рішучо і до преси попала ідея повні списки обновленого кабінету. Але тоді річ скінчилася урядовим запереченням Укр. Телеграфічної Агенції, і що більше — гетьман у своєму письмі до президента міністрів вказав, що годиться в пропозиції лідера Я. Містрата.

Та жже в тім письмі можна було замінити, що Й гетьман не є влови вдоволений кабінетом. Про злободневну справу українізаші держави гетьман сказав, що міністерства повинні більш рішучо натиснути на нижчі органи, щоби вони справді виконували се, що їм приказано. Про аграрне питання гетьман висловив теж якби негодування, що ся річ поступає надто пиняво.

В останніх дніях в Київ появляється знов чутки про кабінетну крізу. Дійшли вони вже і до преси. Так напр. "Нова Рада" в 20. липня принесла дві новинки де сього: "Про одставку кабінета Ф. Лизогуба" і "Криза міністерств", в обох новинок цензура лишила тільки заголовки, — але Й се щось говорить. В ниніш-

ному числі "Н. Ради" С. Ефремов називає до тих чуток і пише: "Про крізіс кабінета ці рінкують усі горобці по всіх київських стрізах..."

Справді в Київ говорятьсь дуже багато про кабінетну крізу, але поки-що все те вістки анекдотичного характеру. Запотуємо їх з днівниківського характеру. Початком мало бути се, що Александр Шульган, визначний член соц-фед. партії, іменований амбасадором в Болгарії, перед своїм від'їздом представив гетьманові записку про положення в краю. Була там піднесена фікта того рідя, що гетьман був дуже зворушений і зажалав зараз виїсдені від президента міністрів Лизогуба. Раферат прем'єра був на стільки невдовеляючий і так відбігав від фактів відомих гетьманов, що Скоропадський зажалав, щоби Лизогуб війт димісію. Інша версія є така, що гетьман зажалав усунення Мілюкова і інших російських кадетів з Київа, але більшість кабінету була проти цього, — гетьман перепер своє жадання і в тім є причина крізи. На підтвердження сеї чутки можна подати тільки одно: на повіті засіданню ради міністрів 19. липня прозодив не Лизогуб, а міністер суддівства Чубинський, — доказ не зповні переконуючий.

Вчора появилися знов чутки про димісію не тільки Лизогуба, але й цілого кабінету. Але рівночасно курсе вістка, зовсім протилежного змісту, що з кабінету уступають тільки міністри Українці: Дорошевко, Василенко, Бутенко, — ака льогіка в тім, сього єже зрозуміти не можна.

Скільки відомо, українські партії не наважали ще переговорів з гетьманом в справі вступлення до кабінету. Кандидатом на прем'єра вважає дехто дра Д. Долцова.

## Конференція У. П. Р. у міністра краєвої оборони.

В справі рекламиці для селян, сільських ремісників і навідніх учителів.

Відень, 25 липня 1918.

Дня 19. с. м. відбулася тут конференція У. П. Р. з міністрем краєвої оборони Чаплом. З українських послів взяли участь в конференції послі: д-р Еugen Levytskyj, Lev Levytskyj, д-р Колесса і д-р Володимир Бачинський; як виступники міністерства краєвої оборони секційний шеф бар. Лене і міністерський радник д-р Фреліх. Предметом конференції була справа військових рекламиці для українських рільників, сільських ремісників і народних учителів.

Міністер Чапл заявив, що крім відпусток річників 1868 і 1869, які вже є в стадії зереведення, міністерство краєвої оборони поробило кроки, щоби перевести відпустки ще І річника 1870. Є надія, що Й ся акція небавом доведе до позитивних вислідів. До того ще робиться заходи, щоби ті фелоченці з річників 1871, 1872 і 1873, які мають діловське оречення Б і Ц, а які є необхідні для рільничого господарства, були звільнені індивідуально. На домагання українських послів пофіცів міністер вчинили до тієї категорії також сільських ремісників (теслів, стельмахів, ковальів), та прихильніше полагоджувати ірошенні о рекламації внесені рільниками і ремісниками з областей, знищених вій-

ною. Що-до народних учителів, яких реклама ці кічачиться з 15. липня, то вони одержать 10 тижнів часу на викидання рішення про дальшу рекламиацію, а в тім часі будуть полагоджувати індивідуально справи їх дальнішого увільнення. Міністер прирік також взяти під прихильну розвагу предложение українських послів що-до загального звільнення народних учителів.

Міністер заявив дальше, що ошибочна є інтерпретація, примінювана низшими властями, немов то до рекламиці рільника вимагається ся, щоб він був власником певної скількості моргів поля, бо деколи вистарчає до того аже б моргів рілі, о скільки конечна є рекламиація дотичного ополченця в приводі недостачі мужеських сил робочих.

Опісля українські послі порушили справу підмог для українських селян при викриванню і засилуванню стрілецьких екопів і міннових піль і досягалися крім того, щоби властителям грунтів, посівних окопами, було уможливлено зібрати частину їх будинків і затині встановити, ужиті до будови рівів, о скільки їх пізнають як свої. На дальнє жаловання українських послів пообіцяло також міністер архікориги опорожнені школи будинків, замятих війском (особливо будинку академічної гімназії у Львові).

Українські послі звернули увагу міністра на справу відпусток для українських селян і на величі слухаї, що наші селяни, які стоять від початку війни в іні, не одержали доси і одні відпустки. Міністер пообіцяв звернути свою увагу

ту і на ту спірну, я що-до селян, які досі не мали відпусток, просив о поданні конкретних поодиноких слухає.

Представники У. П. Р. вказали ще на кількість рекомендованої для таких селян, яких го сподарські будинки знищено повсюдно наслідком воєнних операцій, як н. пр. в повітах: підгаєць-

кім, бережанським, станиславівським, без огляду на величину рільного господарства таких селян, о скільки в їх родині нема погрібників для відбудови мужеських сил робочих. Міністер прирік такі прошення позагальнати працільно для кожного окремого слухаю.

## Зізд монархістів у Київі.

Київ 23. липня 1918.

Нинішнє "Відродження" доносить: Столиця України стала осередком московського політичного життя. До Київа поїхали представники різноманітних товариств, військових груп, від кадетів до "союза руссько-го народу".

Представники кожної партії впорядковують з'їзи, вбори, наради, на яких обмірюють сучасне й майбутнє Московщини. Виключну увагу звертає від монархістів, що скінчилася в суботу, на який зібрались представники монархічних організацій Півдня; були присутніми на з'їзді й багато представників монархічних партій Московщини. Засідання з'їзу були окутані глибокою таємою й зовсім зачиненими для преси й осіб не присвяченіми.

На чолі з'їзу стояв син начальника головного управління по справам друку п. Катенін, бувший одеський міський голова п. Пелікан, бувший київський маршалок п. Безак і багато інших відомих діячів монархізму.

Більшість членів з'їзу була настроена дуже вепримирено, панувала течія на користь абсолютної монархії або військової диктатури.

Опозиція, в особі правих екстремістів і

відомі націоналістів, що брали участь в з'їзду з правом дорадчого голосу, енергічно захищала ідею конституційної монархії, цілком справедливо вважаючи що відновлення самодержавства поверне Московщину до того становища, ке привело країну до большевизму.

Після таких дебатів з'їзд ухвалив резолюцію про потребу звесті в Московщині той правопорядок, який був до повалення царизму, до февральської революції, не торкається державного устрою.

Ця резолюція помирила прихильників абсолютизму з конституційстами.

Члени з'їзу, в яких ми балакали, вважають, що треба скликати більш численний з'їзд з правильним представництвом.

З цих розмов виникла слідча:

Монархічна течія в Москвівщині, розростається, і треба направити її по належному шляхові, щоби обвинуті ті мебезпечні скрійності, які можуть зовсім зруйнувати здорсі початки монархічної ідеї і винести змучену, винесену Москвівщину в обійми тієї чорної ссти, яка була підтримкою уряду Миколи II, і якої особисті інтереси завше ставить вище добра держави.

По перерві відчитано наглий запит п. Петрушевича і Василька в спрощені на підтвердження мирового договору з Україною. Інтереси домагаються нагоди, що однака Палата в голосуванні не призначає.

Відтак слідувало друге читання бюджету провізорії. Промовляли справоздавець Штайнвендер і пп. Станек, Гаввер, Панц, Гумілев, Терпіль і Гломбівський. Проти заяви п. Терпіль, що польське коло буде гемочувати за фінансовою бюджетовою провізорією, заявив п. Глобушчий, що його партія витриває в ідеї цілі системи заграницької і внутрішньої політики.

Заява Українців.

Пос. Еugen Leventzky іменем У. П. Р. заявив, що Українці копирили попереднє привітельство усіма силами і поносили жертви Уступлення Черніні і Зайдлеру, та покликані Буріні переконали Українців про нову організацію по дужі польських анексійних територій. Українці стоять твердо при своїм домаганням відділення української скінної Галичини і створення окремого українського коронного краю в рамках монархії і рішучо протестують проти цього, аби українська земля торговалася в території польських анексійних плянів. Українці вірять запевненням премієра, начеба він буде рівномірно трактувати всі народи держави і буде голосувати проти бюджетової провізорії і державних константій і не супинити сего становища, доки новий політичний курс не буде цілковито вимінений.

Промовляв ще п. Вальдімер від міцьких аграріїв, почім дебатату закінчено. Після голосування яке назначено на год. 5. з чертом полагоджено спрощені: підвищуючи додатків для державних функціонерів закон про відшкодування для ранених цивільних осіб і закон про відшкодування за санаторію та на основі реферату п. Оніщуковича реферат рільничої комісії в спрощенні включення гандлерів від ліквідації військових квартілів для рільних підприємств і обмеження участі в ліквідаціях для заводових рільниць.

Голосування.

По перерві о год. 6. вечором голосування над бюджетовою провізорією і вспомінами з дідами. В поіменному голосуванні прийшло 215 голосів проти 196. Відтак візичаний голосування ухвалено 6 місячний реченець і площа параграфа, як таож виснажити, а відтак ціле предложение в зміні.

Реченець слідуючого засідання буде підтверджено оголошений.

## В Італії і Албанії.

ВІДЕЛЬН, 26. липня (ТКБ). Урядово:

Під Камове в Семі-Громадах зорожий жад не вдався. Впрочім нічого осабливого. В Альбанії від Куці і морем дійшли в багатьох місцях від до Семені. Наш від спричинює нагальні претензії на ворожність.

Ще одна розмова у другім кімні візни. Ти візнила сана позага. Старий газда з близкою в грудях — дебачуючи лише одно слово: "Smaz" — яка, сама не знаю — але видно не прости от ба. Біля цього інвалід без ока, яке страти діло, що від Івангородом. Далі якісь підніми по шляхочицькі убрани.

— Та та не знати, де чого вже дійті, відчувається ся стражник, ніде нічого нема, а як ще в'язнитися, то заправить, як від ріди маю. І я каже бери, бо завтра удвоє тільки діши.

— То правда! нині за пайку нема, що розгубу кинути, а прийдуть до хлопа, заберуть, що є, і то за пасі гроши, поки вус головою інші.

— То же так давго не буде — успокою підламок. Має бути запроваджені максимальні й на тето, що беруть, і на тето, що віддають, однакова. Вже на тим пами разить.

— Ой вже з того що холопин діре було, що пами урадять!

— Буде кошусь на пожиток, але не на знаєте, як та какути: "Pan z ranem zda się chłopowi zasię" — таке й ту буде. Холодна ю однака біда, нехай радять або й ні...

Факт дієвності. Заходи на житло. Брати людіні засідають, і я з ними.

## 3 настроїв нашого села.

(Ковель.)

— То що добре і так. Тепер гроші нічого не варя, лиши хоби вісь міняти одно за друге, хоби було що.

— Ну, та то й біда! Але як є за що міняти, то не треба іхати й на Україну, знайдеться й тут.

— Адіт, кілько везу, відвідується ся баба бідніцько убрана, що везе із хлопцем підлітком доброго вів кіря збіга. Але за тето діді в одині прані лиши ся. Пішли за ідею спідні, хустки, гетус. Та що робити? Шестеро душ у хаті — мус іти дати.

— Кажуть, що там діді десь два ізди від граніци, тобі набрав гет усого.

— От я був гет даліко, як звідси до Печориши — відвідується хтось з боку — але й там самим грішми мало відіш; нарід на рубля не дуже ласій, не то на корону.

— Ізди? Та як? Брали пашпорт чи що?

— На що пашпорт? Там ніхто не питав і за карту, не то за пашпорт. Аді, у нас не купи білти, кондуктор ще й штраф наложити, а там поїдеми в возі тай ідема. Нікто не пітам, куди й за чим. Аж на одині стації входить кондуктор:

— Ваші білти — каже.

— Та я, прошу ясного кондуктора, не знаю, де у вас білти купувати, я піднімату тут і вимірюю гроши.

— Не надо, не плати, нам твої грішний не треба. Отак ми всі віхали без грошей.

— Алеї там полі, алеї там лини, діктати жаха, багато не гасіли, стечть пусто.

— То такий нарід! Меж було пізвати, як були тут. Ніц, лише співати, та за бабами бігати... Тыфу!

— На бені між жінками така розмова. Якесь чужосторонка, що вертає від чоловіка з шпіталю, питает:

— А у вас роблять заміну?

— Яку заміну?

— На лані за дурно.

— А в мене своєї роботи нема? Тоді яби пому робила...

— Біля вікна нарід товпиться, лізе одно за другого. Тє розповідають ті, що вертають із Струпкова.

— I ви виділи Й, на власні очі, говорили із нею?

— Виділа! От так, як ви тут бачу. Вбрана, як молода, волос розмущений. Малоді дівчини так двайця, двайця і два рожки. Говорити не говорила, бо єді, нарід її так обступив, що дотиснутися годі. А вона в себе сама не говорить нічого, лише тете, що її матка Божа каже. "Ви видите Матку Божу?" — питає. Вона ту жіж нахи, говорить до мене". А нарід з плач — так заголосили, що най ся вреч каже. I приповідає дівчини, що сего року буде вже кінець війни, а потім три роки гедеді, а потім слабість і щоби ся люди мояли, не грішими...

— Не, не треба і дівчини, люди слухають жінку. Й не наслухаються, я вісь вибирається в найближчім часі й собі до Струпкова.

## Бої на Західі.

БЕРЛІН, 26 липні (Вольф). Урядові:  
Група кн. Рупрехта: На південні від Аль-  
штадта випадаючі та ними взяли полоненіх. Успі-  
шні відбили нашіх стежників відділів на багатьох  
前线ів, наст. престолу: На боєвищі між

Групі під ним наст. престолу: На боєвиці між  
наступли неприятеля в частині перед, в частині в  
триглий бої аж до вечера. Тут винули ми не-  
приятеля на північ від Oulchy la Chateau в його  
перших ліній. На схід від цієї місцевості і на  
південні від Oisec відбили ми в протинаступі  
зорожі напади. Також на південні від Viocelles  
(над Марною) відверто неприятеля в лісі Ris  
по нагальних боях перед нашими становищами.  
На південній схід від Reims опорожнили ми  
лісову область на захід від Vigny і відбили  
нагальні протинаступи більш і чорних Фран-  
ців.

В Шампанії наступав неприятель раннім ранком між долиною Suippe і Somme. В про-  
тинаступі його відбито.

у візитінці. 28 літаків і один балон на припоні.

## НОВИНКИ.

Львів, 27. липня 1918.

— Смерті і похорони У. С. Столякінї Софії Галечко. Навколо: Дня 20. липня с. р. посту-  
пила віддати С. Галечко, свою тогаришку по  
зброй У. С. С. Підгірському до Пасічної повіту  
надвірнянського. По кількогодинім побуті пі-  
шла склептися з своїми товаришками до річки  
Бистриці. Не знаючи сили і таємін гірської ріки  
запустилась неосторожно на глибокий вер, з  
якого живою вже більше не вийшла. Похо-  
рон відбувся дня 23. липня о год. 2 по полу-  
дні при досить численній участі місцевого се-  
дмистка, надвірнянської інтелігенції і кількох ц.  
жовнірів робітничого відділу, котрих однак  
могло бути більше, зваживши, що сих відді-  
лів є кілька в Пасічній. Похорон розпочав о.  
Ат. Майсеєвич, парох з Пніви при співучасти о.  
Он. Абрисовського, о. А. Гаврилюка, о. Д. Ве-  
личка—всіх трьох з Надвірної, а пізніше о. А.  
Левицького з Зеленої і о. Андроховича, пароха  
місця того, котрий в слабості своїй ледви прий-  
шов до церкви. Скоро гірська сколіця затягла-  
ся чорними хмарами, з котрих при винесенню  
тілінних останків героїні, розляглись грімко три  
гучні громи, сповіщаючи цілу околицю про по-  
зоронні героїні У. С. С. Софії Галечко. Гарно  
виглядав похід з першим ья цвинтарем, котрий  
заходиться на досить високій горі, а жадібна  
сіна Святий Боже кількох співаків спігачськ на-  
дірнянських відбивалися далеким'відгуком серед  
високих грін і густої смречини. Високопатрію-  
тчу біду надгробну тиғолеску о. Лев Леви-  
цький, парох Зеленої, попрашавши батька і  
врочу «етруситу» рідною У. С. Стрілецтво, та по-  
дякувавши всім присутнім за численну участь  
По промові спущено зеленю вкриту домовину  
и вічний спочинок по чотиролітніх, нед силу  
живу тежких воєнних трудів.

— Загальні збори читальні товариства „Прогрес” у Львові на Личаківській дільниці, відбулися в неділю дня 28. липня с. р. о годині 6-ї вечором в льокаді читальні при вул. Личаківській ч. 84 а, I поверх, в стисм деяним порядком: 1) Отворене зборів і відчитанне протоколу із послідник Загальних Зборів читальні. 2) Зейт в діяльності уступуючого Видлу читальні за час від мая 1917 р. до дня зборів. 3) Вибір нового Видлу читальні. 4) Внесення і запити членів. Веділ читальні просить узявінське громадянство, що так численно заміщую Личаківську дільницю, а проте читальні скіпти пустками, щоби зволило гро- мадно взяти участь в скликаних зборах чи-

— Поки є діяльність українських священиків. Нам винущу: На Холмщину, Підляші, Полісся й частину Литви заселені Українцями конечно по-треба зараз, що найменше 20 священиків греко-католицьких. Місця добре кожний зараз дістанеть. Всі прості люди і інтелігенти просять вас дуже як найкорочше сюди прибути. Час не стоїть, а відійти, а в ним може пропасті догідна на-года для дуже важкої справи для українського народу і церкви. Ідьте як найскорше хто лише може; інші ніхто не спільє свого обов'язку на-другого. Користайтеся в нагоді до праці, які вас жде і якої ніхто не може заступити. А історія і нерід в противінні разі важливе вам лінійство і занедбання так важкої справи, яка в історії рідко коли вертає. Населені всюди лише у країнське. Поджії в сих землях є всього 4 пров., со вийшли "казури" зайди, а всі настін-

ники (зані ту „галакутим“) говорять по укрایнськи. Люди добрі приймуть вас радо. Тож ідьте зараз! — М. К.—т.

— З Золочівщини нам пишуть: Будить ся народне життя в тяжко напруженій поснині лхопіліттям Золочівщини. Відновляються давні товариства в місті і повіті і горстка людей, які тут остали, підіймається гоїти ранні, звадані війною народному організаціям. Найновійшим проявом цієї праці було відновлене красового товариства ім. М. Шашкевича, яка має за ціль берегти культ першого будителя народного життя у нас, уряджувати і ставляти його пам'ятники, а особливо удержувати пам'ятник на Білій Горі в Підлісю і приватну народну школу в Золочеві. Школа ведена від 1911 р. терпіла дуже за для браку льохалю, тож еслика була втіха членів, коли посол д-р Ваньо і надради. Скобельський подали до відома на загальник зборах, що набули для Тов-а величавий дім польського каскна в садею і огородом за квоту 95.000 К і школа тут знайде приміщення і сала віддасть великі услуги спільним потребам повіта. Мусимо тут піднести жертволюбивість наших селян, які сейчас зложили квоту 1000 К на цілі тов-а, поводовані подиву гідним приміром дир. нар. школи п. Семена Наливайка, який сам зложив суму 1000 К.

— Підвищено тарифівих цін за збіжжя. На конференції, яка відбула ся у Відні дnia 1-го червня с. р. під проводом президента міністрів при участі інспекторів приватних ресортних відомств, галицького намісництва і краєвого уряду господарського. На тій конференції рішено підвищити ціни за збіжжя, які завтра має держава у галицьких рільників. Висота тих цін буде різна відповідно до стref, на які буде поділена Галичина. Перша Стrefа буде об'єднати повіти: Живець, Бяла, Освенцім, Вадовіці, Мислениці, Новий Терг, друга стrefа повіти: Krakів, Величка, Подгуже, Лішнова, Болехів, Бжеско, Новий Санч, Грибів; третя стrefа повіти, положені дальше на схід до східніх границь повітів Сокаль, Камянка, Перемишляни, Бібрка, Жидачів, Долина; четверта стrefа об'єднує решту повітів східної Галичини, найбільше знищеної, яка найдовше оставала під інвалідів. Ціни в тих чотирьох стrefах залежать від між ціною установленого для цілої монархії квотсу 155 K, залежно від рода збіжжя і стrefи, в якій жире продукент. До тих цін будуть додані злигарані ще премії за вчасне зможочене доставку. Небагатим будуть державним урядом для виживлення сповіщені згадані постановки.

— „Свобода“ в 27. липня с. р. приносить от себе вміст: За сеобідну угорянську Галичину. В.— Наради парляменту і димкій дра Зайдлера Спомини в Україні—Ганна Михайлівно; Австрійський парлямент; Депутація Гуцулів у царя Французька (франца на заході; Замордований бувшого гоїського вая; Господарка воєнного часу; З історії України—І. К.

— Знайдені церковні річи. Нам пишуть із Сколього: При копаню ровів дня 30. падомістя 1917 року на старогорих ґрунтах фірма Гредель в Дулібах коло Стряя знайдено в землі слідуючі річи церковні: 1 хрест процесіональний металевий, 1 хрест менший трирамений з престола, 2 корони поволочені, 1 бляха з артоса, 1 таця округла посріблена, 1 окладка з євангелія, 1 чаша срібна поволочена, 1 покришка в чаші золотої, 1 ліхтар металевий подомавний, 1 на воду кропильниця, 1 З-ліхтаря (тройця) металева. Прошу склописи се в „Днілі“, а може знайдеться властитель. Писав я про се ще 18. мая до консисторії, однакож консисторія нічого не взяла доси. Річи ті находяться в перехованню у Василя Рибака агента „Дністра“ в Сколім. — о. Михайло Мосора.

— Відділ Тез. „Взаємна Поміч“ учит. в Геде-  
днії відчиняє дія 1. VIII. 1918 приготований  
одномісячний курс до учительської семінарії.  
Услівія приняття: VI. кл. народної школи (евент.  
III. кл. гім. та 10 років життя. Оплата враз з вспи-  
совим 50 К. Зголосження приймає голова Від-  
ділу Роман Бачинський, учитель в Серебринцях  
п. Городенка.

— Еко. Митрополит виїзджає в слідуючім  
тижні 29 го зі Львова і авдіенцій уділяти не  
була.

— Промесця. У кінському університеті бідбулася 20. с. м. промоція Романа Севськи на доктора прав.

— Познай! Дия 7. червня с. р. віддалися в  
мого дому Людвік Більчинський, уч. II кл.,  
гімн., літ 12. Одіж студентська, а взбраз зі со-  
бою всю одіж. На чолі і на ском близни.  
До тепер не ґернув. Плошу П. Т. читачі, хто  
звес, де він подівавсяся, доности підписаній.  
Хто перший дастя знати, одержить нагороду  
200 крон. — Матильда Мушка, Каміжин стр.

— Важив для учениць. Від вересня 1918 стається в Березнівському, досі ще неревіковованому жіночому п. к. семінарії. Учениці, що вчилися під час війни, можуть відійти до Іспанії на

поодинокі роки; учениці, що поїхали VII кл.,  
виділову, нехай зголосуються на I рік семи-  
нарії. Всіх інформацій щодо науки і пози-  
щення удаєте проф. І. Мануїлські Бережані.

— Бережанщина. Ще раз пригадується, що заходом кружка УПТ в Бережанах зачався після другий підготовлюючий курс до гімназії, охочі до науки некий зголосується до проф. д-ра Лещицького. Приміщення найдуту у Сельській Бурсі". Зголосувати можуть хлопці від 10—14 року.

## Нові книжки.

Про введені чинницьки I списуванні весняних шкіл. Під таким заголовком з'явився на дніх практичний порадник заохочений взорами прошень і жалоб, др. Володимира Целевича, накладом "Сільського господаря", сторін 192, а коштує К. 5,50. Вже від початку війни — головно від літа 1916, коли австро-угорська армія перевела евакуацію багатьох наших сіл, а мешканців із їх прогнала голих і босих в незвісний світ, питали люди з розпорошкою: що нам дізнати, відки лачинати, щоби прийти до відшкодовання за сі кривди тяжкі, і нераз «лишні... Сього року повернули вже виселенці в свої... півниці і в „декунки“, але помочі ані поїзді ні відібрали. Мимо найщирійшої всії наші інтелігенти не годні були порадити ні помогти, бо не знали, як за діло братися. Крім кільканадцяти може одиниць, прочі боялися прямо сеї на очо скомплікованої справи. Аж прийшов курс вахоном „Сільського Господаря“ у Львові, відтак курси по провінції — вкінці вийшов з друку (а друкувався 4 місяці! при нинішніх відносинах) згаданий підручник, який популярно і зночно учить, якими дорогами доходили винагороди за чинницьки (śwadczenia) і школи весняні. Крім поузень, як виповнити всякого рода друки, находимо там вказівки, як обчислювати школи. Богато вказівок є лише повторенням нотаток др. Целевича з „Госп. Часописи“, яка на жаль мимо свого цінного місту за мало у нас поширення! Зазначити треба, що прим. табелька обчислення шкіл в овочевих деревах не була доси відсна навіть чіроцятним відстячим.

З теорії дуже варті: ріжниця між чинить-  
бами і школами, критика розподілку Мін. вій-  
ни з р. 1916, ч. 4548, (на стор. 91, і сл.), дока-  
зоване поступовання перед адміністрацією. Не  
можу виключати з книжки; я лише хочу  
звернути увагу широкого загалу, що такий по-  
радник вже і що належить о нього як най-  
скоріше постаратися. Його прочитати та брати-  
ся за роботу — тиху, спокійну, але під сю-  
хвилю найважнішу. Подати руку селянству,  
аби як найскоріше вигодіся в недуги воєнного  
диколіття — се перший на цей обов'язок Держав-  
ної роботи тут за мако. Слід заспівувати  
для кожного знищеної села осередок праці,  
однак не на статутах і з ухвалами, але з ого-  
чими руками. — Да, О. Баридяк.

卷之三

До чільніших трудовиків народних, котрих пострадало наше громадянство в часі по-слідних літ, долучилася нова жертва, за котрою пішов жаль не лиш рідні, другів, найближчих знакомих громадян, але і цілого перегінського округа. Дия 14. липня с. р. відійшов на вічне життя бл. п. в. Григорій Савруна, народ Пере-гінська, політичний організатор всого округа, предсідатель ратункового комітету, директор каси "Лімниці", голівея філії "Сільського Господаря", предсідатель ради національної "Селянська Торговля", член і муж довірія Щиршого народного комітету, довголітній католік місцевих шкіл, завзятий ширитель культури і добра в українськім селі й окрузі, а в воєнних роках відзначений золотим хрестом заслуги. Зійшов в сиру могилу неструджений робітник на церковно-релігійнім і національнім поді. Він брався за всіди за діло скоро, з непохитною вірою, що воно лише вийде на близволення добро народу. Два жидівські банки, котрі вже були на добре загрозили істнованню і буттю наших селян, щели, коли Покійний при помочі кількох сайдоміх одиниць поклаяв до життя власну касу "Лімницю", котрій назів' закроїв ширшу щіль-т. е на ціле Підгіре. Не буде і обезву народної роботи, в котрій би не стояв за чолі Покійний, бо він завсіди стояв зі своєю ініціативою та способою самодієвою вірою і індивідуальністю своєї личності. Просвітна робота з його руками йшла вперед в цілій окрузі. Саме Пере-гінсько стягло свого найкращого баталь і духовника, організатора і провідника, котрий з нараженням життя під час вовчого наїзу засутував село зі спаданнями і рабунків, а по Іваніві від всяких ре-квікцій. Людям чи болгам, чи найбіднішим

